

Sygnatura akt VI Ka 422/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 czerwca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SO Marcin Schoenborn

SR del. Agnieszka Woźniak (spr.)

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Marcina Bąka Prokuratora Prokuratury Rejonowej wT.

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2018 r.

sprawy skazanego **D. G.** ur. (...) w P.

syna R. i I.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 13 marca 2018 r. sygnatura akt VI K 350/17

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. K. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygnatura akt VI Ka 422/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 czerwca 2018 roku

co do całości rozstrzygnięcia

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach rozstrzygał sprawę D. G. w przedmiocie wyroku łącznego.

D. G. był skazany następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 9 lutego 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 53/12 za występki z art. 158 § 1 kk popełniony w dniu 7 października 2011 roku na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, która to kara została wykonana,

II. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 30 października 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 1003/12 za występki z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 13 sierpnia 2012 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, a nadto na grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 10 złotych, która to kara grzywny została wykonana,

III. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 9 stycznia 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 347/12 za występki z art. 158 § 1 kk popełniony w dniu 28 grudnia 2011 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za występki z art. 278 § 1 kk popełniony w tej samej dacie na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych, którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, przy czym kara grzywny została wykonana,

IV. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 28 czerwca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 284/13 za występki z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 22 października 2012 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, przy czym następnie kara ta została zarządzona do wykonania i wykonana,

V. Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 23 czerwca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 207/14 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk popełnione w dniu 12 sierpnia 2010 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt II1 Ko 31/17 karę pozbawienia wolności zarządzono do wykonania,

VI. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 11 października 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 367/16 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk popełnione w dniu 13 stycznia 2016 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym,

VII. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 330/16 za przestępstwo z art. 158 § 1 kk popełnione w dniu 29 lutego 2016 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem łącznym z dnia 12 kwietnia 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 330/16 orzekł następująco:

- na mocy art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach o sygnaturach akt: II K 207/14 i VI K 330/16 oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem w sprawie o sygnaturze akt VI K 367/16 i wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy kar dotychczas odbytych w sprawach podlegających łączeniu oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygnaturze akt VI K 367/16 od dnia 17 stycznia 2016 roku od godz. 09:40 do dnia 18 stycznia 2016 roku do godziny 12:30 oraz w sprawie o sygnaturze akt VI K 330/16 od dnia 1 marca 2016 roku od godz. 13:30 do dnia 2 marca 2016 roku do godz. 12:11,

- ustalił, iż pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach podlegają odrębnemu wykonaniu,

- orzekł o kosztach obrony z urzędu i zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów postępowania związanych z wydaniem wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył go w zakresie całości rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego w postaci art. 85a kk poprzez niewłaściwą ocenę okoliczności przedmiotowych i podmiotowych dotyczących skazanego skutkującą wymierzeniem mu kary łącznej przy zastosowaniu częściowej absorpcji, zamiast zasady pełnej absorpcji; zdaniem skarżącego o wymierzeniu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności powinna przesądzać okoliczność, że trójka małoletnich dzieci skazanego została umieszczona w rodzinie zastępczej z uwagi na fakt, że małżonka skazanego również przebywa w zakładzie karnym, a w konsekwencji wcześniejsze opuszczenie przez skazanego zakładu karnego w wyniku orzeczenia kary łącznej 2 lat będzie bardziej motywowało go do przestrzegania porządku prawnego ze względu na chęć wcześniejszego objęcia osobistą opieką swoich małoletnich dzieci,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem sąd I instancji nie uwzględnił szczególnej sytuacji rodzinnej skazanego polegającej na tym, że trójka małoletnich dzieci skazanego została umieszczona w rodzinie zastępczej z uwagi na fakt, że małżonka skazanego również przebywa w zakładzie karnym, tymczasem uwzględnienie przy wymiarze kary łącznej sytuacji rodzinnej skazanego pozwoliłoby spełnić cele wychowawcze i zapobiegawcze kary w większym stopniu wobec skazanego, albowiem skazany byłby bardziej motywowany do przestrzegania porządku prawnego mając świadomość, że w warunkach wolnościowych konieczne jest jego osobista opieka nad małoletnimi dziećmi,

- rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu skazanemu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zamiast kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy odnośnie osoby skazanego występuje wyraźna, pozytywna prognoza kryminologiczna, skazany prezentuje bowiem krytycyzm wobec popełnionych przez siebie przestępstw i swego dotychczasowego trybu życia, a właściwy zakład karny wydał co do zasady korzystną dla skazanego opinię osobo – poznawczą, co uzasadniało oparcie się na zasadzie pełnej absorpcji.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Wniósł nadto o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego nie była zasadna i, jako taka, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Uprzedzając ustosunkowanie się do rozstrzygnięcia o karze, którego de facto dotyczą zarzuty środka odwoławczego wskazać należy, iż Sąd Rejonowy nieprawidłowo nie przeanalizował wszystkich wyroków skazujących, jakie zapadły wobec D. G., poprzestając na opisaniu i uwzględnieniu jedynie skazań w trzech ostatnich sprawach. Ten stan rzeczy był zapewne wynikiem oceny sprawy przez pryzmat przepisów regulujących wyrok łączny obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku, bowiem tylko kary z tych trzech ostatnich wyroków podlegały jeszcze wykonaniu. Jednakże Sąd Rejonowy był zobowiązany do przeanalizowania wszystkich wyroków skazujących i, co więcej, zbadania, czy zastosowanie starego stanu prawnego nie byłoby dla skazanego korzystniejsze (art. 4 § 1 kk). Uchybienie to naprawił Sąd Okręgowy zasięgając brakujących odpisów wyroków jednostkowych i dokonując analizy sprawy pod kątem przepisów regulujących wyrok łączny obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 roku. Analiza ta doprowadziła sąd odwoławczy do przekonania, że zastosowanie przepisów obowiązujących uprzednio nie byłoby dla skazanego korzystniejsze, a wręcz byłoby mniej korzystne.

Gdyby stosować przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 roku należałoby dojść do przekonania, że w zbiegach realnych pozostawałyby przestępstwa, za które D. G. został skazany następującymi wyrokami:

- zbieg I: wyroki skazujące w sprawach o sygnaturach akt: II K 53/12, II K 347/12 i II K 207/14,

- zbieg II: wyroki skazujące w sprawach o sygnaturach akt: VI K 1003/12 i VI K 284/13,

- zbieg III: wyroki skazujące w sprawach o sygnaturach akt: VI K 367/16 i VI K 330/16.

W zbiegu pierwszym łączeniu podlegałyby jedynie kara 10 miesięcy ograniczenia wolności z wyroku w sprawie II K 53/12 oraz kara 2 lat pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 207/14. Kara orzeczona w sprawie II K 347/12 (kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) nie podlegałyby łączeniu z uwagi na upływ okresu próby i kolejnych sześciu miesięcy. Kara łączna musiałaby zostać orzeczona na poziomie 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności z uwagi na odstęp czasowy między przestępstwami (12 sierpnia 2010 roku i 7 października 2011 roku), częściowo odmienne dobra w które godził skazany, popełnienie wielu przestępstw po pierwszym wyroku skazującym, ograniczone stosowanie się do orzeczeń sądowych (zarządzanie kar zastępczych za kary ograniczenia wolności i grzywny) oraz umiarkowanie dobrą opinię z jednostki penitencjarnej.

W zbiegu drugim nie można by orzec kary łącznej z uwagi na upływ okresu próby i kolejnych 6 miesięcy w sprawie II K 347/12, w której orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W zbiegu trzecim łączeniu podlegałyby: kara 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z wyroku w sprawie VI K 367/16 oraz kara 5 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku VI K 330/16. Kara łączna musiałaby zostać orzeczona na poziomie 1 roku pozbawienia wolności z uwagi na niewielki odstęp czasowy między przestępstwami (13 stycznia 2016 roku i 29 lutego 2016 roku), zupełnie odmienne dobra w które godził skazany, popełnienie w swoim życiu wielu przestępstw po kolejnych zapadających wobec D. G. wyrokach skazujących, ograniczone stosowanie się do orzeczeń sądowych (zarządzanie kar zastępczych za kary ograniczenia wolności i grzywny) oraz umiarkowanie dobrą opinię z jednostki penitencjarnej.

Oznaczałoby to, że skazany miałby jeszcze do odbycia łącznie, nie uwzględniając wykonania kary z wyroku w sprawie VI K 284/13, która w każdym stanie prawnym podlega odrębnemu wykonaniu, około 2 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności, co jest oczywiście mniej korzystne, niż zaskarżone rozstrzygnięcie, w którym orzeczono wobec niego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przechodząc do ustosunkowania się do zarzutów apelacyjnych wskazać należy, że pomimo sformułowania trzech zarzutów, istota środka odwoławczego sprowadza się do kwestionowania orzeczenia kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zamiast kary łącznej na poziomie 2 lat, co zdaniem apelującego powinno nastąpić biorąc pod uwagę sytuację rodzinną skazanego i wnioski płynące z opinii penitencjarnej.

Przypomnieć należy, że o rażącej niewspółmierności kary, jako podstawie wniesienia środka odwoławczego, można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak między innymi Sąd Najwyższy w sprawie o sygnaturze akt III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51). Aby zarzut rażącej niewspółmierności kary mógł być uznany za trafny należałoby stwierdzić, że została wymierzona kara niewspółmierna w stopniu oczywistym i rażącym (analogicznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 1995 roku w sprawie o sygnaturze akt II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Z kolei o tym, jak powinno odbywać się orzekanie kary łącznej wypowiedziano się wielokrotnie w orzecznictwie. Dla przykładu wskazać tu należy wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 511/13 (LEX nr 1487578, KZS 2014/6/87, Biul.SAKa 2014/2/27), w którym wskazano, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu

– przestępstw. Na uwagę zasługuje także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 września 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 304/15, zgodnie z którym wymierzenie in concreto kary łącznej przy stosowaniu określonej zasady stanowi rezultat koniecznego uwzględnienia przy wyrokowaniu łącznym okoliczności, które nie mogły być wcześniej przedmiotem oceny sądu, takich jak globalna liczba popełnionych przestępstw, ich rodzaj i łączące je relacje przedmiotowo-podmiotowe [...] to mający w tym przypadku zastosowanie art. 53 § 1 k.k. nakazuje uwzględnienie również celu zapobiegawczego i wychowawczego, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Stanowiska te nie straciły swojej aktualności pomimo wprowadzenia od 1 lipca 2015 roku art. 85a kk, zgodnie z którym przy wymierzaniu kary łącznej bierze się pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Porównanie tej nowej regulacji ze stanowiskiem orzecznictwa cytowanym wyżej nie pozostawia wątpliwości, że wcześniej wypracowane w orzecznictwie dyrektywy wymiaru kary łącznej zostały częściowo skodyfikowane.

Przez pryzmat tych wskazówek dojść należało do przekonania, że sąd I instancji nie dopuścił błędnych ustaleń faktycznych, ani też nie uchybił prawu materialnemu, w tym nie orzekł wobec skazanego kary rażąco surowej. Jeśli idzie o podnoszoną przez obrońcę okoliczność, jakoby sąd ten miał nie uwzględnić sytuacji rodzinnej skazanego, a więc okoliczności, że małżonka skazanego jest pozbawiona wolności, a dzieci umieszczone w rodzinie zastępczej, to nie można się z tym zgodzić, albowiem z akt sprawy nie wynika, że okoliczności te mogły być znane Sądowi Rejonowemu, kiedy rozstrzygał niniejszą sprawę – nie wynika to ani z dokumentów załączonych do akt postępowania, ani z zapisu protokołu rozprawy. Nawet jednak gdyby uznać tę okoliczność za wykazaną, to dojść należało do przekonania, że byłaby to tylko jedna z wielu okoliczności, która powinna być brana pod uwagę przy wymiarze kary łącznej.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd I instancji wskazał, czym się kierował kształtując wysokość kary łącznej, a były to: przebieg procesu resocjalizacji, zachowanie skazanego po wydaniu wyroków skazujących, jego stosunek do popełnionych czynów, fakt, że skazany nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w stosunku do przełożonych zachowuje się poprawnie, był zarówno karany, jak i nagradzany regulaminowo, a nadto nie sprawia większych problemów wychowawczych. Wziął pod uwagę także i to, że mimo bardzo młodego wieku był karany siedmiokrotnie.

Z oceną tej kwestii Sąd Okręgowy w pełni się zgadza. Rozważając, jaką karę łączną należało wymierzyć skazanemu trzeba było mieć na względzie także i to, że łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone za występki popełnione w różnym czasie: 12 sierpnia 2010 roku, 13 stycznia 2016 roku oraz 29 lutego 2016 roku. Były to przestępstwa przeciwko mieniu oraz życiu i zdrowiu.

Istotne znaczenie z punktu widzenia kary łącznej, jaką należało skazanemu wymierzyć było jednak głównie jego postępowanie po wydaniu wyroków, które ma zasadniczy wpływ na ocenę celów zapobiegawczych i wychowawczych, o jakich mowa w art. 85a kk. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 96/14 (LEX nr 1499034) wymierzając karę łączną sąd powinien rozważyć, czy już po wydaniu poprzednich wyroków, zaistniały takie okoliczności, które przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej oraz, że kształtując wymiar kary łącznej należy mieć na względzie uprzednią karalność.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach słusznie uznał, że czynnikami niekorzystnie wpływającymi na możliwy wymiar kary łącznej są młody wiek skazanego w powiązaniu z jego karalnością. D. G., urodzony w (...) roku, był skazywany siedmiokrotnie za łącznie osiem czynów zabronionych. Z danych o karalności skazanego wynika, że w niewielkim stopniu respektował on wyroki, jakie wobec niego zapadły. Doprowadziło to do zamiany zarówno orzeczonej w pierwszym wyroku skazującym kary ograniczenia wolności na zastępczą karę pozbawienia wolności, jak i grzywnien orzeczonych w sprawach IV K 1003/12 i II K 347/12 na zastępcze kary pozbawienia wolności. Skazany nie dochował także rygorów okresu próby w sprawach VI K 284/13 oraz II K 207/14, co skutkowało zarządzeniem wykonania wcześniej zawieszonych kar pozbawienia wolności.

Trudno zgodzić się w pełni z obrońcą, że skazany jest krytyczny wobec popełnionych czynów i w związku z tym daje gwarancję przestrzegania porządku prawnego. Wprawdzie z opinii penitencjarnej wynika, że D. G. deklaruje krytyczny

stosunek do popełnionych czynów, ale biorąc pod uwagę historię jego karalności nie można nie odnieść wrażenia, że wiąże się to z pobytem w jednostce penitencjarnej – wcześniej bowiem nie wyciągał wniosków z wyroków, jakie wobec niego zapadały i ponawiał konflikty z prawem.

Ma rację obrońca, że opinia penitencjarna skazanego jest dość dobra, ale należy ją uznać jedynie za umiarkowanie pozytywną. Skazany wprawdzie odbywa karę pozbawienia wolności w systemie programowanego oddziaływania, pracuje jako pracownik gospodarczy i przeszedł program profilaktyki uzależnień, był także czterokrotnie nagradzany, to jednak niepokojące być musi, że dwukrotnie był karany dyscyplinarnie, co oznacza, że jego zachowanie nie w pełni się uregulowało, a to rodzi obawę powrotu na drogę przestępstwa. Ta karalność dyscyplinarna wpisuje się niekorzystnie w przebieg drogi życiowej skazanego wynikający z danych o karalności.

Nie można się zatem zgodzić ze skarżącym, że skazany D. G. zasłużył na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, a więc orzeczoną na zasadzie pełnej absorpcji. Nie przemawiała za tym ani łączność przedmiotowa – podmiotowa, ani pozostałe okoliczności, które w świetle dyrektyw uregulowanych w art. 53 kk i art. 85a kk winny mieć znaczenie dla orzeczenia kary łącznej w tym konkretnym wypadku. Opisane okoliczności wskazują, że prognoza kryminologiczno - społeczna wobec skazanego jest nadal niepewna.

Wszystkie powołane okoliczności pozwoliły na uznanie, że kara łączna ukształtowana na poziomie 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za dwa poważne czyny przeciwko mieniu oraz zdrowiu lub życiu oraz trzeci czyn przeciwko mieniu popełnione w znacznym odstępie czasu (zwłaszcza czyny z wyroków w sprawach VI K 367/16 i VI K 330/16 w stosunku do czynu, którego dotyczyła sprawa II K 207/14 – odstęp pięciu i pół roku). Kara w tej wysokości jest, zdaniem Sądu Okręgowego, adekwatna do wszystkich okoliczności mających wpływ na ukształtowanie kary łącznej, to jest ilości i charakteru czynów, ich ciężaru gatunkowego, łączności przedmiotowej i podmiotowej, okoliczności, które zaistniały po wydaniu wyroków jednostkowych, ale i danych wynikających z opinii penitencjarne. Kara w tej wysokości będzie także zgodna z koniecznością oddziaływania wychowawczego na skazanego i zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa, a z drugiej strony nie będzie wyrazem premiowania sprawcy popełniającego więcej czynów i unikającego odbycia kary. Jak już wskazano to wyżej sytuacja rodzinna skazanego i wola zaopiekowania się dziećmi nie może mieć wśród tych kryteriów przesądzającego znaczenia tym bardziej, że skazany wchodził w konflikty z prawem także w 2016 roku, a już wówczas z pewnością jego dzieci były na świecie i wówczas winien był myśleć o ich przyszłości i konieczności zapewnienia im opieki.

Wobec tego zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. Skazanego zwolniono od wydatków postępowania odwoławczego z uwagi na izolację penitencjarną i brak dochodów.